

Výroční zpráva spolku Dvorní zookoutek U Pipinga, z.s. za rok 2021

OBSAH:

Úvod

Cíle spolku

Prezentace spolku

Organizační struktura

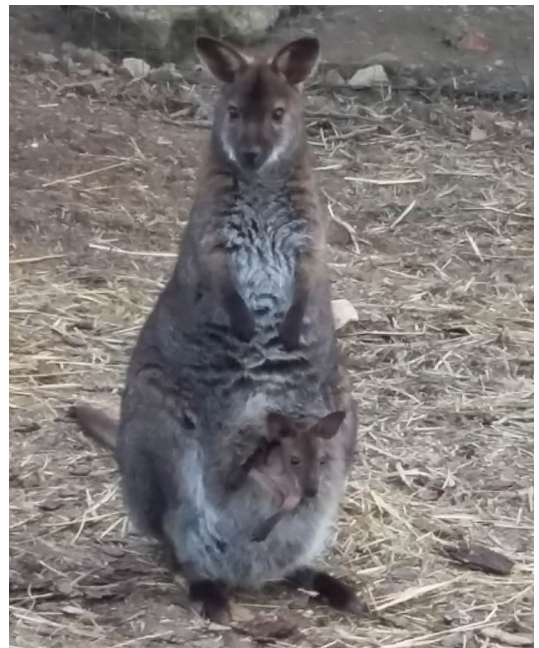
Z historie spolku od jeho založení

Průřez rokem 2021 a využití prostředků z Veřejné sbírky

Muzejní sbírky

Závěr a poděkování

Rozvaha a Výkaz zisku a ztráty ve zkráceném rozsahu jsou založeny ve sbírce listin jako samostatné dokumenty

Úvod

Toto je první výroční zpráva o činnosti našeho spolku od jeho založení v roce 2013. Ne, že bychom v předchozích letech žádnou činnost nevyvíjeli, ale právě proto, že jsme činnost vyvíjeli, nebyl čas na sepisování. Nyní, vzhledem k tomu, že jsme v roce 2021 založili Veřejnou sbírku a uzavřeli smlouvu s portálem Darujme.cz, kde jsme se zavázali každoročně zveřejňovat jak Výroční zprávu, tak Účetní závěrku, musíme dostát svým závazkům a tyto dokumenty vypracovat a zveřejnit. Pro mne, jako pro předsedkyni spolku je to výzva a pro vás, které činnost našeho spolku zajímá a neměli jste tušení jak probíhá a třeba váháte, jestli se také zapojit, pomoci, nebo poslat dítě k nám na kroužek, bude tato zpráva zajímavým průřezem našimi aktivitami.

Rok 2021 byl druhým rokem koronavirovým, kdy řádila pandemie, takže složitým pro všechny, ať to byli jednotlivci, rodiny, nebo organizace. My jsme se ale snažili ze všech sil a povedlo se realizovat vše, co jsme měli v plánu, samozřejmě přišly i neplánované a těžké chvíle, ale přežili jsme to a pokračujeme dál.

Cíle spolku

- provozování animoterapie,
- poskytování obecně prospěšných činností v oblastech ochrany životního prostředí a ochrany zvířat,
- ochrana přírody a krajiny, obnova a ochrana lesů, tůní, studánek, remízů, budování tůní a mokřadů, výsadba lesní i nelesní zeleně, ochrana přírodně cenných lokalit, materiální zabezpečení těchto činností, vybudování klubovny a zázemí pro klubové činnosti,
- účast při jednáních a správních řízeních s volenými i správními orgány, které se mohou dotýkat ochrany přírody a krajiny,
- vybudování naučné stezky a přírodní zahrady,
- ochrana, chov, materiální a veterinární zabezpečení a podpora genofondu ohrožených druhů zvířat,
- ochrana, chov, materiální a veterinární zabezpečení domácích, exotických a volně žijících zvířat,
- seznamování veřejnosti se zakrslými druhy zvířat a umožnění přímého kontaktu se zvířaty v zookoutku,
- provádění environmentální osvěty u dětí i dospělých při činnosti v zookoutku a prohloubení jejich vztahu k přírodě a zvířatům, osvětlení vlivu jejich vlastní činnosti na životní prostředí,
- navázání spolupráce se Státním zámkem Jaroměřice nad Rokytnou, městem Jaroměřice nad Rokytnou, mateřskou a základní školou v Jaroměřicích nad Rokytnou,
- za účelem uskutečňování cílů Spolku spolupracovat s ostatními organizacemi a Spolky s podobnými aktivitami (zoologickými a botanickými zahradami, útulky a azyly pro zvířata, soukromými chovateli vč. zahraničních, a organizacemi a Spolky zaměřenými na ekologii a environmentální osvětu),
- environmentálním vzděláváním, osvětou a výchovou působit preventivně proti sociálně - patologickým jevům ve společnosti, a spolupracovat za tímto účelem s orgány obce a ostatními organizacemi v ČR státními i nestátními, zejména organizacemi zabývajícími se vzděláváním a výchovou.

Prezentace spolku

Přehled aktivit spolku najdete na webových stránkách www.dvornizookoutek.cz. Funkční je i stará doména www.horky.eu, která funguje již od roku 2006. Stránky jsou společné pro obě domény tak, aby nás našli lidé, se kterými jsem jako chovatel spolupracovala ještě v Čechách, odkud jsem se stěhovala v letech 2011-2012 sem do Jaroměřic nad Rokytnou - Popovic. Webové stránky jsem zakládala dlouho před založením spolku, a proto obsahují i soukromé informace. Protože ale jediným tvůrcem webu jsem já, předsedkyně spolku, díky omezenému času aktualizuji pravidelně jen několik webových stránek, které jsou důležité. Jedná se např. o nové vrhy, odchovy, novinky, kroužek atd.

Díky sociální stigmatizaci, kterou rozepisují níže a která se bohužel promítla i do cílených útoků na náš spolek na sociálních sítích, jsme ukončili prezentaci jak na Googlu, tak na Facebooku a Seznamu. Nelze se totiž

bránit proti záškodnickým recenzím, pokud jsou prezentovány veřejně, jako součást dlouhodobého nátlaku a na něčí podnět.

V současné době je jedinou prezentací našeho spolku, kromě webu, spolupráce s Darujme.cz, kde vystavujeme projekty s žádostí o finanční podporu.

Není jich mnoho, ale při absenci jakékoliv pomoci dobrovolníků má před projekty a fundraisingem přednost zajištění financí na krmiva a nutné potřeby spojené s jejich chovem. To se děje formou prodeje odchovů a prostředky jsou využity právě na nákup krmiv a nezbytné potřeby, opravy, údržbu, veterinární zabezpečení zvířat. Spoléhat jen na fundraising, pokud máte tak velké závazky, by bylo nezodpovědné a rizikové.

Organizační struktura

Předsedkyně spolku:

Jiřina Ciprová

nar. 30.11.1967

bytem Popovická 786, Popovice, Jaroměřice nad Rokytinou, 675 51

mob. 731407080

e-mail.: dvornizookoutek@seznam.cz

www.dvornizookoutek.cz

Místopředseda spolku:

Milan Svoboda

nar. 10.6.1976

bytem Popovice, Jaroměřice nad Rokytinou

www.kvalitnizednik.cz

Člen výboru spolku:

Ing. Oldřich Kuchař

nar. 18.8.1941

bytem Praha

Spolek měl v roce 2021 jednoho zaměstnance pro funkce kalkulant, logistik a koordinátor a dále 9 členů.

Z historie spolku od jeho založení

Spolek Dvorní zookoutek U Pipinga, z.s. byl založen jako občanské sdružení dne 4.11.2013, kdy zakládajícími členy byli Jiřina Ciprová, Ing. Oldřich Kuchař a Milan Svoboda. S příchodem nového Občanského zákoníku se občanská sdružení změnila na zapsané spolky, s čímž jsme počítali, a tak název již obsahoval z.s., jako zapsaný spolek. Stanovy byly přizpůsobeny novému OZ. S platností nového OZ proběhla členská schůze a volba předsedy a místopředsedy spolku, kdy jsem se stala jako iniciátor založení spolku také jeho

předsedkyní. Sídlo spolku je zapsáno v mém trvalém bydlišti. Vzhledem k tomu, že je můj život úzce propojen se spolkovým, je tato Výroční zpráva koncipována více osobně než v případě jiných spolků.

Hlavními důvody pro založení spolku byly široké možnosti zapojení veřejnosti do činností spolku, chuť vymýšlet nové projekty, spolupracovat s veřejností, získat možnost finanční podpory pro připravovanou animoterapii, chuť do spolupráce s místní mateřskou i základní školou při environmentálních činnostech, ale samozřejmě i možnosti spolupráce s dalšími organizacemi. Možnost žádat o dotace a granty, ale mít také nové možnosti získávání finančních prostředků pro spolkové činnosti vyjmenované ve stanovách spolku, možné využití podpory Úřadu práce při zaměstnávání pracovníků na společensky účelná pracovní místa a spolupráce s dalšími organizacemi a spolky se stejnými, nebo podobnými zájmy. Snaha být součástí komunity neziskových organizací a vzájemně s nimi sdílet výsledky své práce a učit se navzájem, podělit se o zkušenosti a předat je dalším generacím. S obecně prospěšnými činnostmi jsme začali už dávno před založením spolku, jde zejména o environmentální činnosti a spolupráci s mateřskou školou v předchozím bydlišti v Čechách.

Realita, co se týče očekávání podpory veřejnosti, zde po založení spolku v roce 2013, však byla bohužel jiná, než jak jsme si ji s nadšením představovali. Na počátku se nám vše dařilo, rostli jsme, dělali jsme vše, co jsme si předsevzali, ale přišel Silvestr 2014/2015 a útok na naše zvířata střílením pyrotechniky z našeho sousedství. Házení dělobuchů k voliérám sov, poničkám ve vysokém stádiu březosti, výbušnin házených přes vysokou zeď až k našim vchodovým dveřím, kdy mohlo dojít ke zranění 4 dětí, které se tu pohybovaly, střílením do výběhů vzácných nandu pampových a týráním zvířat hlukem překračujícím práh bolestivosti. To bylo pro nás první nepochopitelnou událostí. Bohužel ne poslední. Díky této a následně popsáním událostem byl rozvoj a růst našeho spolku na konci roku 2016 dočasně zastaven.

Jednalo se zejména o obrovské časové i finanční ztráty a nepříjemnosti. Bojovali jsme doslova o přežití, abychom byli schopni alespoň nakrmit zvířata. Bez pomoci rodičů bychom to nezvládli. Po podání oznámení o přestupku ohledně střílení pyrotechniky začaly chodit kontroly na základě podnětů, které byly smyšlené, ale musely být prověřeny. Bylo to např. z ČIŽP, že kontaminujeme životní prostředí, ze SVS, že týráme zvířata, z OSPODu, že týráme děti, kdy dokonce přišla pracovnice dětského domova a chtěla mi rovnou odebrat děti. Nechácala jsem. Dále proběhla kontrola ze stavebního úřadu, že jsme se měli provinit přestupky a správními delikty užíváním stavby (statek) v rozporu s účelem, ke kterému je stavba určena a ze živnostenského úřadu na podnět pro údajné neoprávněné podnikání. Všechny kontroly dopadly dobře. Nevím, jestli si někdo dovede představit stres, kterému jsme byli vystaveni a v naprosté finanční nouzi jsme ani neměli na právníky, kteří by nám pomohli s tím, že jsme byli křivě obviňováni. To, co v ČR výrazně chybí, je právní pomoc pro osoby, které pomoc nutně potřebují, ale nemohou si z finančních důvodů právní zastoupení dovolit. Bezplatné právní poradny jsou sice hezká věc, ale když slyšíte "Jé, toho je hodně, to si musíte najít právníka", tak taková pomoc je vám k ničemu. A pokud to ten, kdo vám chce ublížit, ví, pěkně si vás vychutná.

Poté, kdy byla jedním místním záškodníkem sepsána petice proti předsedkyni spolku, kde byly uvedeny nepravdivé a vymyšlené údaje a účelově podané informace vytržené z kontextu, došlo rozšířením této petice spolu s příslušným komentářem k rozšíření neoprávněné nenávisti místních obyvatel vůči předsedkyni, která není místní, ale "náplava" a samozřejmě tím došlo i k nenávisti vůči spolku, který předsedkyně založila a naprostému odmítnutí jakékoliv spolupráce se spolkem či jeho členy přesto, že jsme se jako spolek podíleli na akcích města Jaroměřice nad Rokytnou. Zúčastnili jsme se opakovaně průvodu na akci Pohřbívání basy a masopustního průvodu s našimi zvířaty, pomáhali jako dobrovolníci při dětském dni v zámeckém parku v

Jaroměřicích nad Rokytnou. Také jsme bezplatně zapůjčovali vybavení a dekorace městu k pořádání jeho akcí.

Veškerá snaha byla marná a spolupráce veřejnosti se spolkem byla naprosto na bodu mrazu. Místní lidé nás začali sociálně stigmatizovat, nadávat nám do bláznů, ponižovat nás. Došlo k zabíjení zvířat, založení požáru a následným požárem k likvidaci stavební boudy, kterou jsme za těžce vydřené peníze zakoupili, i s uskladněným dřevem na ohrady a senem na zimu. Současně došlo k ničení ohrad, oplocení, vyhnání zvířat (i koní) na silnici a k vlakovým kolejím, byla posprejována celá vesnice a vjezd do sídla spolku vulgárními nápisy a piktogramy dámských přirození. K požáru, vyhnání zvířat a naprosté devastaci ohrad a oplocení došlo ve chvíli, kdy jsme odjeli v roce 2017 na pátý ročník akce na raftech na Vltavě, kterou jsme jako spolek pořádali a účastnilo se 60 osob. Brigádníci zde byli vystaveni stresujícím situacím, protože vyspravili oplocení a přes noc bylo opět na zemi a zvířata utekla. Byli jsme ve stresu, protože jsme nemohli z akce odjet. Dalším rokem již brigádníci neměli zájem nám zvířata hlídat. Díky této stigmatizaci máme dodnes problém najít zájemce o letní týdenní brigádu, abychom mohli jako spolek organizovat vodáckou výpravu.

V období roku 2017, což byl pro nás absolutně nejhorší rok v celé historii spolku, došlo k úmyslnému povolení šroubů na kole auta předsedkyně, kterým vozila děti do školy, na dvůr byly házeny hřbitovní svíce, trávena zvířata, na dvoře, kde se venčí psi a procházejí kočky jsme nacházeli pytlíky s otráveným masem. Kočky byly stříleny, Zvířata umírala za podivných okolností. Docházelo k výhrůžkám, např. na předzahrádce byla před vraty vhozena velká cedule s nápisem "DLOUHO TU NEBUDEŠ" a na opačné straně "VCHOD A VJEZD JEN PRO (piktogram dámského přirození)". Kamerou umístěnou na komíně blízkého domu docházelo ke sledování soukromí předsedkyně i ke sledování členů spolku při jejich činnostech, po opuštění domu docházelo k neoprávněnému vnikání na uzavřený dvůr přes dělicí zeď, k zabití krkavce, zabití jedné a vypuštění dvou sov pálených z voliéry. Místo dřívějšího klidu byl vyvíjen téměř trvale obrovský hluk z vedlejšího dvora, který vnikal ke zvířatům do výběhů, ale byl nepříjemný i nám. Těžké stavební stroje a nákladní automobily parkované a opravované v našem těsném sousedství způsobovaly hluk, prach, zápach z výfukových plynů a vibrace, které proměnily dříve poklidnou oázu zvířat a okrasnou zahradu v peklo. Při komentovaných prohlídkách pro rodiny s dětmi nás přes hluk ani nebylo slyšet a vždy po začátku prohlídky se najednou začal pohybovat těsně za zdi u výběhu dikobrazů bagr, takže nás nebylo ani slyšet a hrozilo, že stresovaní dikobrazi při leknutí někoho zraní.

Několikrát se stalo, že se cizí lidé, kteří se směrem z vedlejšího pozemku po vyšplhání po opěrné zídce v místě, kde byla zeď nižší, z ničeho nic objevovali na vysoké dělicí zdi. Je tam 80cm široký chodník díky tloušťce zdi a římsy. Tito lidé narušovali naše soukromí a ze zdi nám vulgárně nadávali a vykazovali nás z vlastního dvora, abychom "zalezli" domů. Nejednalo se přitom o místní občany, ale o najaté osoby.

Bagr na vedlejším pozemku neustále projížděl těsně za zdi a přemísťoval materiály, lžice bagru vysoko zvedaná nad 3m vysokou zeď neustále stresovala a plašila nandu pampové, kteří jsou na toto obzvláště citliví. Korunováno vše bylo střílením světlic z obecní vývěsky do dětského pokoje, kde spaly mé děti. Do rána nás potom hlídal policejní psůvod se psem. My, kteří jsme pečovali o zvířata a navíc bez nároku na odměnu se zúčastnili veřejně prospěšných akcí, jsme se stali oběťmi brutální agrese, kdy veškeré akce proti nám, vyvolali svým jednáním a naváděním ostatních, dva místní občané. Na mé pověsti se i dále intenzivně pracovalo takovým způsobem, že mi i naprosto cizí člověk přišel vynadat, proč nesmí parkovat na druhé straně silnice, že mu bylo řečeno, že jsem na to nadávala, a já jsem vůbec netušila, o co jde. Hlučné oslavy s rušením nočního klidu se mnohokrát opakovaly, ale v paměti mi již do smrti zůstane epizoda, kdy po odjezdu

policie, která řešila rušení nočního klidu, vylezla ze msty jedna nám známá osoba díky opěrné zídce na dělicí zeď s velkou sekerou, a přímo před našima očima nám odsekla na římse nad naším pozemkem položený reflektor s čidlem, který směřoval do naší uličky. Byl to jediný bezpečnostní prvek, který nás dělil od velké skupiny opilých a agresivních osob, které kromě řevu rozbíjely lahve o dělicí zeď. Po odseknutí a krádeži reflektoru se ten člověk s velkou pompou vychloubal co přinesl a skupina mu aplaudovala. Reflektor se mi od policie vrátil, ale pokud si myslíte, že byl někdo někdy za cokoliv z tohoto postižen, nebo snad stíhán, jste na omylu. Spali jsme dalších několik dní v sedě a hlídali přes okno hranici pozemku a zvířata. Potom jsme zakoupili a nainstalovali ostnatý a žiletkový drát a umístili ho na hranici. Skončilo to podáním žaloby z rušené držby proti mé osobě, při které člověk nemusí prokazovat vlastnictví rušené držby. Soud vydal příkaz odstranit drát, takže jsme ho zavěsili na konzole do výšky, ale ani to nevyhovělo a skončila jsem v exekuci, jejíž zastavení znamenalo posunout žiletkovou ochranu o 0,5-1m směrem do mého pozemku, kde už ale nemohla plnit svůj účel a musela jsem uhradit celkové výdaje spojené s exekucí ve výši 35 tisíc Kč.

Okamžitě jsme zahájili práce na zřízení kamerového systému, který vyšel na 64 tisíc a který jsme zakoupili opět z kreditního účtu a několika tisíci nám přispěli známí a rodinní příslušníci, kteří byli vyděšeni z toho, co se nám děje, stejně jako my. Jen kamery nás zachránily od naprostého zničení. Byla zde na půl roku nainstalována i policejní fotopast pro naši ochranu.

Na životním minimu, s obrovskými dluhy na kreditním účtu s vysokým úrokem, i u rodičů, ve stresu a strachu z toho co zase přijde, s absolutním nedostatkem financí a pod obrovským tlakem, jsme vše, co jsme měli, dávali na opravy a krmiva, splátky dluhů a jen přežívali.

Zvířata byla opakovaně týrána pyrotechnikou a to nejen na Silvestra, začaly usychat všechny dřeviny při jedné hranici a umírala i zvířata při této hranici, pravidelně jsme měli vystříleny všechny kočky, některé se stačily ještě doplazit domů. Chovatelé a milovníci zvířat určitě pochopí naše pocity, když jsme nacházeli zmrzačená, nebo mrtvá zvířata.

V roce 2018 jsme byli pozváni na pálení čarodějnic předsedkyní osadního výboru a my přijali toto pozvání, protože jsme to brali jako možnost pro nápravu vztahů s místní veřejností. Po třech hodinách v klidu při opékání špekáčků a trávení příjemného večera došlo na divadlo, které se na nás celý večer chystalo mezi určitou částí přítomných a my se měli stát jeho nechtěnými účinkujícími. Nejdříve došlo k naší provokaci při vybízení veřejnosti k tomu, aby mne upálili, a následně za přítomnosti mého nezletilého dítěte jsme byli napadeni asi deseti mladými muži, někteří z nich již byli v minulosti soudně trestáni. Pod vlivem opilosti nás fyzicky napadli, kroutili nám ruce a trhali nás od sebe, podráželi nohy, kopali do nás, vyháněli nás z místa, hlasitě před celou vesnicí vykřikovali nesmysl, že jsem byla z minulé vesnice vyštována jako prašivý pes, jeden z nich mne hodil do ohniště se žhavými uhlíky a tlačil na mne, abych se spálila, a to za přítomnosti dalších několika desítek občanů Popovic i osadního výboru. Všichni jen přihlíželi a nepomohli, ani po výzvě našeho známého, který je žádal o pomoc. Nakonec on sám byl členem osadního výboru hrubě verbálně vulgárně napaden a jeho audio nahrávka většiny incidentu se nedostala na soud jako hlavní důkaz, protože na kriminální policii vyšetřovateli "omylem vypadla ze spisu". Z deseti lidí tak byli odsouzeni za výtržnictví pouze dva a já jsem byla jako poškozená vyloučena a nedostala jsem žádnou náhradu za zranění, ani trvalé následky. Byli jsme velmi otřeseni lidskou bezohledností. Lidé se někdy chovají jako stádo, vedené jedním jedincem, kterého slepě následují. Po prožitém traumatu nebyla dcera schopna jít 2 dny do školy a mně trvalo 14 dní, než jsem byla schopna výpovědi na policii a několik týdnů, než jsem byla schopna kontaktu s veřejností.

Zranění, které jsem při tomto napadení utrpěla a které zpočátku ani nijak vážně nevypadalo, si později vyžádalo 2 operace (2019 a 2020) a v současné době mám 30% invaliditu pravé ruky. Odešla mi dcera, která utrpěla psychické trauma. Prohlásila, že by zde nemohla nikdy normálně žít. Během mého léčení a rekonvalescencí to byl zejména místopředseda spolku, který pečoval společně s mými dětmi o všechna zvířata.

Moje operace na jaře 2019 byla nutná, protože jsem v té době měla již o 110° trvale ohnutý kloub IV. prstu pravé ruky díky srůstům po prasknutí kloubního pouzdra následkem napadení. Velmi mne to omezovalo v běžném životě i při práci. Operace proběhla na klinice v Brně. Ihned po operaci kloubu jsem měla prst úplně modrý a druhý den po operaci mi ruka velmi otekla. Neuvěřitelně bolela, protože se mi v operovaném prstu objevila flegmóna, jejíž rozpoznání trvalo další dva dny, takže jsem v nemocnici strávila delší dobu při současném podávání trojkombinace antibiotik a s prstem obaleným mastmi proti zánětu. Byla jsem ráda, že jsem nepřišla o pravou ruku, protože z prstu se flegmóna rozšířila až na předloktí.

Díky notebooku a mobilu jsem naštěstí mohla pracovat i v nemocnici. V té době jsem se strašně nudila a napadl mne nový zajímavý projekt. A to vybudování expozice zkamenělin, minerálů a přírodnin, protože místo pro vybudování expozice máme, pouze nemáme prostředky na projekt a rekonstrukci místnosti a vybavení vitrínami a vším, co je zapotřebí. Místnost, která se nachází v hlavní budově v její hospodářské části, teď slouží jako zázemí pro drůbež a holuby. Protože mne již od mládí zřejmě díky Zemanovu filmu Cesta do pravěku fascinoval pravěk a dávná historie Země, ale samozřejmě kdo miluje zvířata, miluje i přírodniny, začala jsem vyhledávat a z různých zdrojů postupně pořizovat cenově dostupné exponáty. Jejich výčet je v sekci Muzejní exponáty. Peníze spolku se na pořízení exponátů nevyužívají, přehled slouží zejména pro informaci o tom, co bude součástí expozice, pokud se na její vybudování v budoucnu najdou finanční prostředky.

Doléčení mé ruky trvalo až do července 2019, kdy jsme se snažili navázat na plány, které jsme v roce 2016 přerušili, a začali přes léto provádět ve volném čase komentované prohlídky u zvířat. Jednalo se o objednané a předem domluvené 1,5-2 hodiny trvající prohlídky, většinou pro 1-2 skupiny v počtu max. 10 osob za příspěvek na zvířata. Součástí prohlídek byl úzký kontakt s chovanými zvířaty i prostředím okrasné zahrady, komentář ke každému jednotlivému druhu, ale i naše postřehy a zajímavosti spojené s nějakým konkrétním zvířetem, nebo skupinou zvířat. Prohlídky byly konané spíše jako dobrovolnictví, po práci a o víkendech, protože příspěvky na zvířata nepokryly ani 5% ročních nákladů na krmiva. Ale lidem se naše komentáře líbily, bylo to podle nich úplně něco jiného, než v zoologické zahradě, a tak jsme ani neřešili, že nám chybí čas a pracujeme potom u zvířat do půl jedenácté do noci, abychom je obstarali.

Každým rokem (a tento nebyl výjimkou) jsme úspěšně organizovali vodáckou akci na raftech, která má tradici již od roku 2013.

V září 2019 u nás byla natáčet Česká televize, publikovali jsme články v médiích, věnovali jsme se zvířátkům, sháněli jim peníze na krmiva prodejem odchovů. Pečovali a dohlíželi jsme na náš pozemek s tůň, kde žijí chránění živočichové a kam nám do tůně chodí plavat bobři, po kterých vždy zbudou otisky tlapek a pár ožraných kůlů místo stromů. Jezdili jsme také zejména na podzim pečovat o naše dva lesy, kde jsme vysázeli spoustu lesních sazenic. Část lesa jsme ponechali k přirozené obnově. S ostatními členy spolku jsme vybudovali několik stovek metrů oplocenek bez dotací, jen z členských příspěvků. Neměli jsme totiž na dotace nárok, ty jsou jen pro hospodářské lesy. Jezdili nám sem do sídla spolku pravidelně na jeden den

každé 2-3 týdny pomáhat dobrovolníci od Brna Jirka s Ivetkou a díky tomu jsme pak měli mnohem více času s našimi dětmi na práce v lese i u zvířat.

A najednou se objevil koronavirus. Měli jsme štěstí, že jak v roce 2020, tak v roce následujícím nebyla zrovna v termínu pořádání akce žádná omezení, i když v roce 2020 nám díky koronaviru odpadla asi třetina účastníků a to buď kvůli nemoci, nebo karanténě.

Ještě jsem stihla před nástupem pandemie druhou operaci ruky začátkem roku 2020, protože flegmóna, kterou jsem trpěla po minulé operaci prstu, mou šlachu úplně rozežrala. V té době byla asi za 3 měsíce v plánu akce našeho spolku za účasti zvířátek připravovaných pro animoterapii, ve spolupráci se zámekem Dukovany. Vše již bylo domluvené, připravené a moc jsme se těšili, ale plánům byl konec. Objevily se totiž 2 problémy. Prvním byl můj stav po operaci pravé ruky a druhým Covid-19.

Silikonová šlacha, která mi byla vložena při druhé operaci do prstu pravé ruky a končila uprostřed dlaně, se totiž rozhodla mne opustit a to v tu nejhorší možnou chvíli. Že jsem při rehabilitačním cvičení po operaci trpěla ukrutnými bolestmi, to jsem si myslela, že patří k věci a rehabilitační sestřička mne sledovala se soustrastným pohledem, ze kterého bylo zřejmé, že si myslí něco o slabé výdrž. Opakovala, že jiní už v poklidu cvičí a nekrotí se u toho v předklonu jako já. Ovšem, když mi před dalším cvičením z vršku prstu začalo něco bílého vykukovat, další cvičení mi nedoporučila. Doma mi při kroucení utěrky v horké vodě najednou šlacha, jejíž špička bylo to, co mi vykukovalo předtím ven, vystřelila z prstu ruky. Ven mi ve špičce prsteníku koukalo asi 3 cm dlouhé a 4 mm tlusté silikonové šlachy. V té chvíli platily zákazy cestování mezi okresy a zákaz vycházení kvůli Covidu. Volala jsem operatérovi do nemocnice a ten mi doporučil, abych si šlachy z prstu vytáhla. Po anestezii domácí slivovicí se to postupně povedlo za nepopsatelné bolesti. Na ruce mi vyskákaly fleky a sms s opakovanými výzvami operatéra, že se podle snímků jedná o začínající flegmónu a abych přijela okamžitě do Brna, jsem prospala. Pro Valacha (člověka narozeného na Valašsku) je slivovice všelék a ráno jsem se probudila bez fleků na ruce a bylo mi fajn. Díru v prstu jsem nahoře zacpala Framykoinem, ruku ovázala a bylo to. Možná jsem si ještě jehlou a nití mohla udělat steh. Po nějaké době, kdy bylo povoleno cestovat, jsem navštívila kliniku v Brně, kde se na mne chodily sestřičky dívat, jak vypadá ta paní, která si vytáhla z ruky náhradní šlachy.

Léčení trvalo od února 2020 mnoho týdnů a bylo mi řečeno, že další operace již bude s rizikem, protože mé tělo pravděpodobně silikon opět vypudí.

Vzhledem ke koronavirovým opatřením a také strachu z nakažení zvířat při úzkém kontaktu s nimi jsme přestali provádět komentované prohlídky zde v sídle spolku a začali jsme se věnovat ostatním spolkovým činnostem. Také jsme se snažili věnovat více starším zvířatům, protože některá z nich, která jsme připravovali na animoterapii už před založením spolku, začala v té době dožívat. Bohužel po celou tu dobu nebyla možnost je v animoterapii využít a to byla velká škoda. Díky mým operacím, všem neštěstím, kterým jsme tu museli čelit, i nedostatku času, jsme nedokázali navázat spolupráci s ústavu, které jsme měli v plánu oslovit. Zvířatům důchodcům jsme z lásky k nim věnovali zvýšenou péči, abychom jim zpřijemnila poslední měsíce jejich života. Dařilo se nám to, ale prostředím, ve kterém byla zvířata nucena dožít bylo díky hluku a vibracím z provozu těžké techniky na vedlejším dvoře opravdu neutěšené. Víc, než žalobu ohledně nepřiměřených imisí přiváděných na můj pozemek, kterou jsem podávala na soud v roce 2019, jsem udělat nedokázala.

Hluk z oprav nákladních vozidel a hluk způsobovaný při budování nepovolené stavby v sousedství v roce 2020 stresoval jak nás, tak zvířata. Nandu měli i třítydenní výpadek při páření, nové odchovy u některých zvířat se nedařily kvůli neustálému hluku, který přesahoval únosnou mez. Zvířata potrácela, nebyla schopna zabřeznout, neměla říji apod., byly přerušeny přirozené procesy rozmnožování. Byl to strašný pohled na smutné oslí maminky, které stály nad svými nedonošenými plody, o které přišly po nějakém intenzivním hluku v sousedství. Jako bychom neměli právo na klidný život. Po okřiknutí, když už jsme to nedokázali déle vydržet při pohledu na stresovaná zvířata, došlo místo zklidnění naopak k intenzivnějšímu hluku, jako např. zbůhdarma mlácení kovovou palicí do kovové korby nákladáku, nebo drápání lžící bagru po kovové korbě jen pár metrů od výběhu klokanů, dikobrazů, nandu pampových a voliér sov, k přejíždění bagru sem a tam, těsně vedle zvířat. Hluk byl tak intenzivní, že i na 150 m vzdáleném místě na konci horní zahrady byl silně slyšet.

Přišli jsme o mnoho odchovů a o mnoho potřebných financí. Pro nás to byl velmi stresující a nekončící boj o to, abychom mohli v klidu pracovat, pečovat o zvířata, věnovat se svým zájmům v klidném a krásném prostředí, neboli "oáze", jak říkali lidé, kteří k nám vstoupili. A přesně toto je jedním z našich cílů. Vybudovat zde krásné prostředí, které každého ohromí, vytvářet svět okolo sebe krásnějším.

Průřez rokem 2021 a využití prostředků z Veřejné sbírky

Tento rok byl pro nás i přes pandemii koronaviru rokem velkých změn.

Začátek roku se naštěstí obešel bez našeho ostřelování pyrotechnikou i díky intervenci starosty Ing. Müllera u našeho souseda, a tak jsme začali nový rok s úlevou a nadějí lepších zítřků, v klidu a míru. Hned po novém roce se narodila jedné z našich nejmenších prasniček Fionce selátka a celý vrh přežil díky zateplenému chlívěčku s infralampou. V zimě při mrazech je vždy obrovské riziko prochladnutí selátek, zvláště pokud se vzdálí od maminky a uvíznou někde v rohu za hromadou slámy, kterou tam prasnička nahrabala - selátka miniprasátek se rodí opravdu maličká. Hned dva dny po tomto porodu nám v tomto nestandardním období porodila bílá bezrohá koza Kometa kozlíčka, další týden nato se narodila štěňátka Biewer jorkšírků, což vždy obnáší moji "mateřskou", vstávání v noci každé půl hodiny a neustálou kontrolu maminky se štěňátky, které mám vedle postele a věnuji jim vždy ze začátku, dokud neuběhne nejchoulostivější období, velkou péči a kontrolu. Hlídám, aby všechna štěňátka pila a neodplazila se někam dále od maminky. Dost mne to vyčerpává, protože přes den musím jet v módu jako vždy 15 hodin práce s minimem odpočinku, ale stojí to za to, ty krásné a zdravé čumáčky, kteří po uplynutí doby strávené u maminky, budou po mnoho let dělat radost v nových rodinách.

Toto lednové období se také neslo ve stadiu příprav na letní akci na raftech na Vltavě, připravoval se devátý ročník. V lednu se vždy vypisuje akce na Facebooku s termínem a zjišťuje se zájem o týdenní výpravu na raftech, s ubytováním v chatičkách a programem. Výpravu zajišťují a vedou členové spolku a zároveň zkušení vodáci. Přípravu této akce mám na starosti já, jako předsedkyně spolku. Chaty máme objednané již od srpna předchozího roku a následně v lednu se zpřesňuje zájem a počet účastníků a plánuje se podrobný program.

V polovině ledna 2021 jsme bohužel zjistili, že naše dobrá a zkušená oslice přišla o své hříbátko, které bylo tak veliké, že ho kobyłka nedokázala porodit. Při vyprošťování oslátky z porodních cest došlo vlivem obrovské velikosti mláděte k natržení dělohy oslice a paní veterinářka měla hodně práce se šitím i následnou léčbou, dojížděla ji denně ošetřovat, kontrolovat a píchat léky. Naštěstí se vše zhojilo a Zuzanka se ze všeho dostala. Já jsem do toho běhala po všech možných vyšetřeních ohledně přípravy k biologické léčbě těžké kopřivky ve FNUSA Brno, aby se vyloučila jiná příčina nemoci než stres z neustálého pronásledování místními záškodníky. Jiná příčina se nepotvrdila a tak byla na základě rozhodnutí primáře o dva měsíce později zahájena moje půlroční biologická léčba.

Krátké lednové dny a hromada práce, to je každoroční nepříjemné období, kdy se snažíme zajistit krmiva pro zvířata a zejména zdroj financí na jejich nákup, ale pokaždé nám nezbude nic jiného, než jak se říká "podojit" řádně kreditní kartu a leden 2021 nebyl výjimkou. Koncem měsíce jsme se rozloučili s jedním koníkem, kterého jsme si vzali na venkovní ustájení, abychom pomohli majitelce tohoto útěkáře vyřešit problém s jeho věčnými útěky z ohrady. Nešlo o placené ustájení, majitelka hradila jen seno a slámu. Ale protože koníček šikanoval ostatní koníky, ale hlavně mi při dalším útěku mezi dvěma ploty zničil oplocení a ožral mladé jabloně, musela pro něj majitelka najít po roce pobytu u nás nové ustájení. Naše zahrada i má trpělivost má přece jen své limity a jeden starší pony díky šikaně tohoto mladého a silného koně viditelně hubnul, a tak jsem nechtěla riskovat.

V lednu se nám také podařilo narazit na inzerát ve kterém stálo, že nedaleko od nás prodávají velmi levně stavební buňky, do kterých trochu teče, ale zato za hubičku. Byli jsme se na ně podívat a hned jsme viděli, že by se minimálně z jedné z nich, dala udělat skvělá klubovna. Hned jsme si je tedy záložovali a začali hledat dopravce, který by tyto nadrozměry přepravil k nám na zahradu. Musím říct, že jsem se ještě v životě nesetkala s tolika falešnými sliby, výmluvami a nikdy jsem nemusela ničemu věnovat tolik protelefonovaných hodin a dokonce bych řekla i dní, jako domlouvám ohledně dopravy těchto buněk. A že jsem v Čechách dříve to samé vyřídila dvěma telefony a asi deseti minutami ztraceného času. Ve chvíli, kdy jsem naprosto ztratila naději a prodejce mi dal v srpnu ultimátum, že buňky zlikviduje, protože potřebuje užívat prostor, který zabírají, se jeden dopravce, který s námi již dříve spolupracoval slitoval a opravdu buňky dovezl. Ale tedy byl to nápor na nervy a do poslední chvíle jsme nevěděli, jak to dopadne. Také mne mrzela celá situace kvůli prodejci, kterému jsme způsobili problémy a který neměl tušení, jak moc a jak dlouho jsme se snažili a zdržení nám měl za zlé.

V únoru jsem onemocněla horečkami a do toho přišel opět porod štěňátek, takže jsem musela být neskutečně opatrná, abych choulostivé novorozenečky nenakazila, ale přitom aby proběhlo vše, jak má, měli dohled a potřebnou péči. Povedlo se a přežili všichni.

Náš krkavec Rumík začal velmi intenzivně toužit po samici, tak jsme se rozhodli mu ji pořídit a udělat mu radost. Za samici jsme dali 8 tisíc Kč. Bohužel to ale nedopadlo dobře, protože samice byla mladá, pářit se nechtěla a samec ji při dožadování se páření klovnul vzteky do křídla. Samice začala krváčet, takže jsme ji ihned oddělili a ošetřili, ale i tak jsme o ni po dvou dnech bohužel přišli. Každá taková událost nás samozřejmě velmi mrzí a proto jsme se rozhodli již další samici nepořízovat. Rumíček je kontaktní, umí mluvit a zůstane tedy ve voliére sám jako mazlík, jen se zobákem silným jako štípačky. Je neuvěřitelně chytrý a baví se lákáním koček, kdy dá ke stěně klece návnadu, stoupne si bokem a pokud přijde kočka a chce si návnadu vzít, bleskurychle přiletí a kočku zažene.

V únoru jsme se začali připravovat na ohlášené zdražování oceli a díky mé kamarádce kreditní kartě jsme objednali materiál pro oplocení horní zahrady, než bude ještě hůře. Bylo to nutné abychom konečně znovu řádně oplotili pozemek, kde nám v roce 2017 místní záškodníci během podpálení boudy zničili veškeré oplocení, vyhnali koně k železniční trati, ulámali kůly a jejich pozornosti neuniknul ani reflektor s čidlem, který osvětloval přístupový chodníček. Díky chybějícím financím bylo vše jen vyspraveno, ale neplnilo funkci bariéry před vstupem cizích osob. Takže jsme nakoupili sloupky i pletivo a vše připravili na jaro, až se udělá teplo, abychom vše s ostatními členy přebudovali.

V březnu přišla jedna velká změna pro spolek. Zaměstnali jsme svého prvního zaměstnance. Tento člověk již pracoval pro spolek jako dobrovolník mnoho let. Plat má sice spíš jako almužnu, ale protože pracuje opravdu tvrdě, zaslouží si, aby se mu započítávaly odpracované roky na důchod. No nebudu to skrývat, ale zaměstnala jsem sebe. Impulzem byla slova soudkyně v Třebíči rozhodující o výživném na syna. Tato soudkyně mne, pracující pro spolek 15 hodin denně vč. víkendů, svátků a bez nároku na dovolenou již od roku 2013 (fakticky u zvířat od roku 2006) osočila z lenosti a z vyhýbání se práci. A proč? Protože pokud pracujete jako dobrovolník a nemáte se z čeho zaplatit, tak pro soudy jste vlastně lemra, kterou je potřeba potrestat, např. sníženým výživným. Byla jsem dlouhodobě evidována na úřadu práce. V mém věku 54 let v roce 2021 s 30% invaliditou po napadení, těžkou kopřivkou, a s celodenní péčí o zvířata a práci pro spolek v místě, kde chybí pracovní příležitosti, prostě nebylo možné jít někam do zaměstnání. Spolku tak přibýly další náklady a to sice jen 200,- Kč čistého pro zaměstnance, ale několik tisíc na odvodech státu, takže vzniklo velké riziko s možnou platební neschopností spolku, ale nedalo se nic dělat. Měla jsem již odpracováno potřebných 25 let, ale bohužel zvedli podmínku pro získání nároku na důchod na odpracovaných 35 let, takže ve chvíli, kdy hrozilo, že už to "nestihnu", stala jsem se zaměstnancem spolku.

Takže jakmile jsem se v březnu 2021 zaměstnala a vyřídila potřebné formality, nechala jsem vyrobit razítko s logem spolku a začala jsem pracovat na vyřizování osvědčení Veřejné sbírky. Kromě jiného, větší finanční podpora spolku znamená více práce na veřejně prospěšných činnostech spolku a úleva z věčného stresu jak pomáhat a být společensky prospěšný, když na to nemáte, navíc bylo potřebné zajistit finance na odvody za zaměstnance spolku.

Po delším doladování s Krajským úřadem v Jihlavě a Ministerstvem vnitra se vše povedlo a v květnu nám byla osvědčena Veřejná sbírka.

Je zařazena mezi Veřejnými sbírkami na webu Ministerstva vnitra pod tímto odkazem:

<https://aplikace.mvcr.cz/seznam-verejnych-sbirek/Detail.aspx?id=13392>

Je tam uvedeno, pro jaké účely je sbírka konána, jakým způsobem, po jakou dobu a který Kraj vydal osvědčení o konání sbírky.

Pro konání sbírky byl vytvořen speciální účet u Fio banky, a.s. 3331112000/2010.

Kontrolu nad využitím finančních prostředků provádí Krajský úřad Kraje Vysočina.

Jsem velmi ráda, že peníze na sbírkový účet můžeme získávat i prodejem předmětů, protože jsem začala vyrábět velmi krásné věci, které, jakmile mi čas dovolí, nafotím a nabídnu na webových stránkách. Nikdo nás potom nebude moct osočovat ze žebřání, jak jsem si tu od jednoho nenávidného člověka, který tu mnoho let pracuje na našich problémech, vyslechla. Pro lidi, kteří dělají veřejně prospěšné práce do ztrhání těla a za cenu života na životním minimu, snaží se jen získat prostředky pro to, aby mohli být užiteční a dělat veřejně prospěšné věci, je obvinění ze žebřání a zvláště od člověka, který má na naší finanční nouzi lví podíl, opravdu stresující.

Co se týče "jarních činností" s příchodem teplého počasí jsme opět začali sázet stromy a keře a zvelebovat životní prostředí. Dohlíželi jsme na les, odstraňovali suché stromy, dávali klestí na hromady, "osvobožovali" sazenice, které rostou samy ze semen původních dřevin a snažily se probít klestím ke slunci. Rozházeli jsme také na místa bez porostu, sousedící s částmi osázenými borovicemi a smrkem, spoustu semínek břízy a žaludů pro podporu vzniku přirozeného, různověkého a smíšeného lesa, který bude zdravý.

Vzhledem k tomu, že jsme na místě ponechali i keře a náletové dřeviny, s radostí jsme potom pozorovali lesní zvěř, jak chodí do našeho lesa rodit mláďata. Byl v něm klid a dostatek úkrytů, protože jsme les nezplanýrovali jako v našem okolí. Sice s větší pracností, ale menšími zásahy do lesní půdy jsme vyčistili les a klestí nespálili. Nechali jsme ho na hromadách, aby nejdříve posloužilo menším zvířatům k úkrytu a po svém rozpadu navrátilo živiny zpět do půdy a vylepšilo ji. Tento les je v nadregionálním biokoridoru, je součástí systému nadregionálního územního systému ekologické stability, takže tam je citlivý přístup k přírodě obzvláště důležitý a správnou a šetrnou péčí tak podporujeme zdravé životní prostředí. O les pečují v pravidelných intervalech všichni členové spolku během domluvených víkendových akcí a za jejich práci jim patří velký dík.

Ve druhém lese jsme vybudovali oplocenky a osázeli část lesa smrčky a borovicemi lesními a ponechali mezi nimi dostatek prostoru pro růst sazenic semen listnáčů, které jsme mezi ně poházeli, ale také, aby zbylo dostatek prostoru pro přirozeně rostoucí sazenice ze semen původního lesa, které zůstaly v lesní půdě po kůrovcové těžbě.

S příchodem jara 2021 se tady v sídle spolku začala rodit selátka Göttingenských miniprasátek, jejichž chovem se zabýváme již 11 let. Také začaly rodit Ouessantské zakrslé ovečky a byli jsme jako v mateřské školce. Pozorovat hromadu černých uličníků, jehňátek minioveček, která jsou při narození menší než slepice, jak řádí, metají přemety a ze svých i cizích maminek si dělají skokanské můstky, je opravdu velká legrace. Narodila se i štěňátka, takže jaro bylo plné mláďátek a měli jsme plné ruce práce. Samozřejmě se musela provádět úprava kopyt oslíkům, koním a poníkům, miniovečkám i minikozičkám, zvířata se odčervovala, upravovala se a stříhala jim srst, probíhalo odčervení a podávání spotů proti parazitům. Toto jsou práce, které se musí dělat pravidelně během celého roku.

Následovalo "kydání" hlubokých podestýlek, což děláme ručně a 2x do roka, chybí nám jakákoliv mechanizace. Hluboká podestýlka má výhodu, že nečpí močovinou, v zimě hřeje a dá se přistýlat, takže zvířata jsou jako na peřině, v suchu a podestýlka není cítit. Nevýhodou je ale to, že to má vliv na kopyta, kdy chůze po měkké podestýlce, nemá zrovna ideální vliv na jejich tvar a musí se častěji upravovat.

Co se týče likvidace hlubokých podestýlek, máme dohodu s místním zemědělcem, který si vše odváží a hnojí svá pole, takže tímto způsobem přispíváme ke zlepšování kvality zemědělské půdy v regionu. Žádná chemie a podmítání, ale jen hluboká orba a poctivá koňská koblíha naláká žížaly a povzbudí půdní organismy k činnosti. A to je cesta ke zdravé zemědělské půdě. V souvislosti s tím mi přijde zvláštní, že hnůj je považován za závadnou látku.

V dubnu přišlo poměrně náročné období, kdy bylo nutné udělat kalkulace a vybrat od přihlášených účastníků výpravy zálohy na chaty a rafty na akci Vltava 2021 a přeposlat je poskytovatelům ubytování a půjčovně sportovních potřeb, objednat lodě a pádla, sudy, dopravu a zajistit vše, co je potřebné pro zdárný průběh akce. A samozřejmě také nastal čas vymýšlet barvu a motiv na vodácká trika pro celou výpravu, která si necháváme každý rok vyrábět jen na tuto akci (abychom se na dálku na vodě poznali). Trika nám potom zůstávají na památku. Výhodou společné a organizované akce je to, že dostaneme množstevní slevu na

zapůjčení sportovních potřeb, chat, a také slevu na trika. Takže ten, kdo s námi jede, vydělá. Navíc je s více lidmi legrace. Náš spolek vše organizuje dobrovolnický a zdarma, protože podpora Kraje Vysočina, kde by se dala zažádat dotace na akci končí na tom, že účastníky výpravy jsou lidé z celé ČR, ale Kraj má podmínku, že to musí být jen pro lidi z Vysočiny a konáno na Vysočině. Tak se nás to netýká. Navíc máme obrovský výdaj, protože musíme zaplatit dva brigádníky, kteří celý týden bydlí u nás a pečují o zvířátka, zatímco sjíždíme s výpravou Vltavu. Každý rok to bývá velký oříšek, dát dohromady peníze a někoho na brigádu sehnat.

V květnu bylo potřeba postupně odzimovat některá zvířata, např. želvy a papoušky agapornise, kteří se stěhovali ze zimoviště zpět do venkovních voliér. Naše první klokaňátko bez srsti a jen s růžovou kůží :) začalo vykukovat ven z vaku a vše bylo růžové, zahrada se zazelenala a rozkvetla, klokanům jsme zrekonstruovali výběh, který jsme doplnili na holých místech hotovými travními koberci, klokaní rodinka byla spokojená a my s ní. Bylo jaro plné radosti a chuti do práce. Ale jak už to tak bývá, naše radost netrvala dlouho.

Po jedné velké hádce ohledně hluku ze sousední firmy, která v obytné zóně opravuje lesovozy a nákladáky a vytváří tak nesnesitelný hluk, se stalo něco hrozného. Proběhla hlučná výměna názorů, kdy přesto, že byl víkend, neustávaly rány, hluk rázového utahováku a hlavně hluk a vibrace kompresoru, což jsou imise přiváděné otvorem v průčelí stodoly přímo do výběhu klokanů, dikobrazů a vzácných bílých nandu pampových. Zvířata to celodenně stresuje, ale dráždí to také naši nervovou soustavu. Druhý den po této hádce jsme našli samce klokana ležet na zemi, škubal se a u oka měl ránu. Něco se mu stalo v noci, kamera není bohužel přímo u výběhu, takže záběry z noci byly nepoužitelné. Okamžitě jsme s ním letěli na veterinu, kde dostal zklidňující léky, veterinářka mu operovala poraněné oko. Bohužel po dvou hodinách přímo na veterinární ošetřovně klokan zkolaboval a uhynul. Výsledkem pitvy bylo úmrtí v důsledku otoku mozku a vnitřního krvácení po úderu do hlavy. Ten úder si nezpůsobil sám, ani mu ho nezpůsobila samice s mládětem, která s ním žila ve výběhu. Nebudu spekulovat, ale jen dvě strany výběhu nejsou do našeho pozemku. Z jedné strany je veřejná záhumenní cesta, kde je 3m vysoká zeď, přes kterou se bez žebříku nikdo nedostane a nikdo ani nevidí na chovaná zvířata a neví, že je tam máme. Pak už zbývá jen jedna strana.

Klokana bennettova Klokču jsme měli dovezeného z Holandska a byl u nás 4 roky. Když jsme ho dovezli, byl tak vyplašený, že nám málem zboural stodolu poté, co jsme otevřeli přepravní bednu. Po čtyřech letech každodenní práce s ním a ochočování již začal být krotký a slyšel na jméno. Na podzim 2020 jsme mu pořídili samici a měl s ní za pár měsíců mládě, ale než vyskočilo z vaku, došlo k zabití samce.

Tak dlouho čekal až uplatím na kreditní účet dost peněz a budu si na samici moct půjčit a pak si ji užil jen tak krátkou dobu. Kolikátý harmonický pár zvířat už nám cizí pachatelé zlikvidovali? Vždyť to už není normální.

I přes utracených 64 tisíc za kamerový systém stále nejsme dokonale zastřeženi.

Navíc, abych neměla toho stresu málo, v srpnu na mne bylo podáno trestní oznámení za to, že jsem napsala do novin na webu informaci, že nám někdo po hádce ohledně hluku z vedlejší firmy zabil Klokču. To už ani nemá smysl komentovat.

Naštěstí se nám podařilo pořídít nového samce ve stejném věku a vystresovaná samice tak s novým partnerem utvořila nový pár. Její malá samička krásně rostla a postupně začala vyskakovat z vaku, tak to pro nás byla obrovská úleva. Nejen, že je to bezbranné zvíře, ale vysoká je i hodnota samice (několik desítek tisíc korun. Tuto částku jsem ještě splácela zpět na kreditní účet, ze kterého jsem si na ni půjčila. Také s ohledem

na to malé mládětko, které ani nemělo dost času poznat svého otce a bylo první, které se u nás narodilo, jsem žila v obrovském stresu.

Ale abych napsala také něco veselého. Koupila jsem na inzerát vycpané (preparované) "LIŠKY" od pana "JEŽKA" a dovezl mi je pan "VLK". Pokaždé, když se na ten zápis v kalendáři podívám, tak mne to rozesměje.

Před prázdninami jsem začala vyřizovat poměrně časově náročnou žádost na Úřad práce, o poskytnutí dotace na jedno společensky účelné pracovní místo vyhrazené, abychom mohli zaměstnat pomocného dělníka, který by nám ulevil od těžké práce. Vyřídila jsem asi 10 potvrzení vč. bezdlužnosti atd. a podala žádost na úřad, dala inzerci na server, kde jsou uchazeči informováni o nabídkách pracovních míst a čekala jsem (potvrzení jsou platná pouze 30 dnů). No bohužel, během roku se ozval pouze jeden člověk, který měl závažné zdravotní problémy, téměř se neudržel na nohou, potom dva lidé, kteří si přišli s papírem, abych jim dala razítko, že je nechceme. Potvrzení nedostali, protože pracovat nechtěli. Posledním zájemcem byla paní těsně před operací páteře. Takže je práce zase na nás, ale po těch letech už záda strašně bolí a ono přemísťovat ručně za rok 140 balíků sena a slámy a kydat tuny podestýlek, to je opravdu náročné. Moc by se nám hodilo, pokud by nám někdo pomohl získat mechanizaci a přispěl nám na ni přes Veřejnou sbírku, nebo nabídl nějakou starou vlastní (nakladač, traktor) za nějakou dobrou cenu. Všechn ten ušetřený čas by potom zbyl na jiné věci, které bychom mohli realizovat. A hlavně možná bychom potom se zdravím vydrželi déle, protože občas už z té zátěže odpadáváme díky bolesti zad. Bohužel ani my nemládeme.

V červnu se nám začala líhnout kuřátka bílého nandu pampového, ročně líhneme jen asi 10-15 ks, takže nám záleží na každém vejci. Bohužel díky hluku a neustálému rušení zvířat v době rozmnožování velkou stavební mechanizací ze strany našeho souseda, budujícího i přes naše protesty černou stavbu u hranice s námi, měli nandu několikátýdenní výpadek ve snášení. To se nám za celých 12 let chovu nestalo. Potom, když byl konečně trochu klid, jsme nechali dva samce sedět na hnízdech, abychom je nevyrušovali odebráním vajec. Na dvou hnízdech bylo vajec celkem 14.

No a jak si myslíte, že to dopadlo? Samozřejmě i přes výzvu stavebního úřadu sousedovi, aby zanechal nepovolených prací, si po krátké době, kdy se nic nedělo, v klidu pokračoval dále. Když do líhnutí kuřat zbývalo jen 14 dní, najednou se hned za zdí u rozestavěné černé stavby objevil vysoký jeřáb, kterým soused pokládá polyuretanové desky na střechu stavby a pořvávali po sobě s těmi, kteří mu pomáhali, jako vřeštání. Samci se po objevení jeřábu vyděsili, část vajec rozšlapali a část prochladla, protože se na hnízda vrátili až večer. K hnízdům se nešlo dostat, protože nemáme kilometrovou ohradu a uklidnit vylekané nandu nelze, a vcházet k nim je nemožné, protože by se strachy navzájem pošlapali a mohli by uhynout buď stresem, nebo si něco zlomit, jakmile by přišel další podnět. A po stresu je podnětem úplně všechno, i větev ohýbaná větrem. Po vyplašení trvá někdy i pět hodin, než se nandu trochu zklidní. A pro nás to byl opět obří stres, všechna ta práce, celý rok péče, v létě, v zimě, ve tmě, v mrazu, v dešti, v blátě, o svátcích a prostě celý rok práce, ať se vám chce, nebo nechce, ať jste zdraví, nebo nemocní, spoustu peněz stála krmiva, potom když má přijít výsledek, tak jen kvůli něčí bezohlednosti je vše ztraceno. Všechny zárodky byly kaput. Sice jsme nandu nechali sedět na zbylých vejcích protože "co kdyby náhodou", ale nevylíhnul se ani jeden pštrosík a škoda byla v desítkách tisíc. A hlavně si dospělí nandu, kterých máme 9, nevydělali na krmiva na další rok (do další sezóny), takže problém.

V červnu jsme se naštěstí vyhnuli tornádu, které řádilo na jižní Moravě, pamatuji si dodnes, jak u nás byla asi hodinu před tím, než tam udeřilo, velmi zvláště žlutá obloha a husté mraky, které se hnaly dál, vypadaly jako z nějaké apokalypsy. A ta pak opravdu nastala.

Červenec byl pro nás náročný, protože to byl poslední měsíc před odjezdem na akci Vltava 2021. Spousta příprav, aby vše klaplo a doladování, ale také přípravy na opuštění našich zvířat, kdy muselo být vše připravené, sepsané manuály, zaučení brigádníci, zajištěné peníze na krmiva, nakoupena krmiva i s rezervou pro všechna zvířata. Také nesmělo chybět něco na podestýlání, no je to hromada práce a shánění pro tolik různých žroutů, kterým se nakupuje na rozličných místech.

Zároveň už jsme museli nakupovat zásoby na akci, zejména konzervy a tekutiny, ale také nepromokavé oblečení a různé potřeby, protože nikdy nevíte, jaké bude počasí a po devíti letech chceme být po zkušenostech připraveni na všechno. Mé soukromé vozidlo a dodávka místopředsedy spolku, (spolek žádné auto nevlastní), vše muselo být překontrolováno, případně opraveno, abychom neohrozili životy a zdraví lidí, které odvážíme na Vltavu.

Museli jsme také řešit nepříjemnosti, protože soused pořádá hlučné karaoke párty pro své přátele i přes opakované příjezdy policie.

Sovy, které jsou za zdí jen 5m od tohoto místa, jsou týrány nepřiměřeným hlukem, samice skunka sežrala mláďata a všichni jsme trpěli stresem, protože speciálně v našem uzavřeném dvoře mezi zdmi se zvuk chová jako v tunelu a znásobuje se. Ostatní citlivé druhy zvířat a také my, jsme nuceni poslouchat říčení opilců a jejich opilecké kokrhání do mikrofonu, kdy mají pocit, že kdo víc kvílí, je lepší zpěvák a jsou na sebe pyšní i přesto, že jejich zpěv připomíná mrouskání koček. Na oplzlé řeči a vulgární nadávky opilců na naši adresu kvůli volání policie si nezvykneme nikdy. Ale máme právo na klidný život a zvířátka mají právo na klid.

Jedno červencové odpoledne nás bohužel opustila naše třínohá zakrslá holandská koza, které jsme říkali Opice. Svou přezdívku si vysloužila tím, že jednou přeskakovala plot a nechala v oku bytelného plotu nohu, takže jsme ji našli s otevřenou zlomeninou a část nohy musela být amputována. Již první den po operaci, kdy byla doma, abychom dohlédli na to, jestli je v pořádku, dokázala vyskočit z místa na pračku, a to upozorňuji, že měla v kohoutku 45cm. Prostě Opice. Navíc za dva měsíce porodila krásného kozlíčka, kterého vychovala a odkojila jako by byla úplně zdravá. Kozlíček vyrostl, ale později se bohužel stal obětí traviče, který do kozího výběhu naházal něco, co zabilo 2 dospívající kozlíky a 1 kozičku. Výběh je bohužel u hranice, kde řešíme pořád nějaké problémy.

Těsně před odjezdem na Vltavu nám dopravce konečně přivezl stavební buňku pro naši klubovnu. Museli jsme opravit střechu, vyspravit dveře, uvnitř jsem ji obložila dřevem, natřela, vylepila jsem v ní velký plakát lesa. Sehnali jsme gauč, stůl a židličky, po stěnách jsme rozvěšeli kůže a dekorace. Buňka měla připravené místo na kamna s žáruvzdornými deskami, takže jsme jen dokoupili stará kamínka a roury, abychom mohli dětem v zimě pěkně zatopit. Zvenku je sice opravdu hodně ošklivá, ale uvnitř je útulná a dětem z kroužku se v ní líbí. Hlavně, když venku mrzne a jdeme se ohřát a uvařit si čaj, to se pak nikomu nechce ven. Jakmile seženeme nějakou korunku, tak jí dáme nový kabát, ale teď je důležité, že slouží a máme zázemí pro kroužek, které jsme tolik potřebovali.

Srpen byl pro nás akční hlavně kvůli akci Vltava. Ta pro nás začala trochu nervózně, protože naše fenečka, která už přenášela, začala rodit ihned po našem odjezdu, asi čekala na klid. Naštěstí brigádnice vše zvládly na jedničku a po našem návratu nás tu čekalo pět krásných štěňátek.

Základnu máme každým rokem ve vodáckém kempu, v chatičkách s palandami a peřinami, takže po náročném dni nemusíme mít otlačená záda ze stanu a nemusíme se klepat u řeky zimou, ale je nám pěkně teploučko v chatičce. Každý rok jezdíme 4 stejné trasy, kdy denně splujeme cca 12-28 km s několika přestávkami. Cestou jezdíme kolem hradu Rožmberk, takže v rámci oběda si děláme přestávku a výšlap na hrad, kde je i nádherný výhled. Jezdí s námi hodně dětí a mládeže, takže je legrace a všichni se na vodě opravdu vyřádí. My, jako organizátoři, jezdíme v kostýmech pirátů a máme opravdu vytuněný raft všemi možnými doplňky, na stožárech pirátské vlajky a vše co k tomu patří. Základ zkušených vodáckých praktikantů se nemění, ostatní účastníci se obměňují podle svých časových možností a svého zájmu. Počet osob účastnících se naší výpravy se každoročně pohybuje v řádech desítek.

Během plavby s radostí ostřelujeme vodními pistolemi a děly všechny okolo a mnohdy svádíme opravdu kruté bitvy, ze kterých neunikne nikdo suchý. My dospělí se potom musíme vydezinfikovat, aby nás z té Vltavské vody neprohánělo, děti jsou kupodivu nějaké odolnější a živočišné uhlí, ale Endiaron vozíme pro jistotu s sebou. Občas se u některých vyskytne i mořská nemoc, ale její následky potom sežerou kachny a ryby :) Pokud máme čas tak soulodíme, svážeme rafty k sobě a prostě si povídáme a řeka nás pomalu nese k cíli. Vždy se jen modlíme, aby bylo dobré počasí. Se sluníčkem je vše veselejší. Ale nebojíme se ani deště, jezdíme za každého počasí. Stejně nás to při projíždění jezů namočí a kdo se bojí vody, nemá na vodě co dělat.

Po příjezdu to se mnou vždy ještě týden všechno houpe jako na raftu. Ale dokud to půjde, budeme tuto akci organizovat, protože i když přijíždíme domů utahaní, klouby máme jako po lázních a hlavu jako po repasi. Jako odreagování po celoroční dřině je to ideální a ještě jsme při tom i užiteční. Nesmírně nás to baví a je to pro nás příležitost setkat se po roce s kamarády, ale také poznat nové lidi.

Jak už to tak chodí, pohodička byla opět dočasná, protože hned 5 dní po našem návratu došlo k nehodě, kdy po několika měsících společného soužití, z ničeho nic pokousala jedna chovná fenečka druhou a způsobila jí tak těžká zranění, že fenka utrpěla šok a málem umřela. Když jsme ji našli ve výběhu, měla kousance po celém těle a trpěla obrovskými bolestmi, nechtěla žrát, ani pít. Okamžitě jsme jeli na veterinu, kde ji dávali několik hodin dohromady. Museli jsme ji mít potom doma na kapačkách a krmit stříkačkou a pořád ji hlídat. Její léčba vyžadovala nepřetržitou péči ve dne i v noci. Do toho se přidalo zvracení a průjem. Po týdnu léčby, kdy jí téměř zbělalo jedno oko a po několikáté kontrole na veterině jsem měla pocit, že už je to lepší. Bohužel na přístroji při rozboru krve se objevily tak strašné hodnoty, že mi lékařka sdělila, že této mladé tříleté fenečce a vynikající mamince začínají selhávat orgány a doporučuje ji uspat. Že už se nic víc nedá dělat a jen bych sledovala, jak pomalu umírá.

Velkým štěstím bylo, že zrovna v tento den přijela pomáhat brigádnice, která se mnou jela i na kontrolu sem na místní veterinární ošetřovnu. Po strašném verdiktu lékařky, jsem se okamžitě rozhodla, že kašlu na peníze a vyrážím do Brna na veterinární kliniku. Fenečka dostala kapačku do žíly na cestu, brigádnice, shodou okolností sestřička z nemocnice, ji hlídala a společně jsme se vydaly na 90 km dlouhou cestu do Brna. Na klinice nám bylo řečeno, že to nevypadá vůbec dobře. Kreatinin měla fenečka při přijetí 500 a bylo nám řečeno, že se budou snažit, ale že bude záležet na tom, jak rychle budou klesat mnohonásobně zvýšené hodnoty. Pokud budou vůbec klesat. Hodnoty naštěstí klesaly, ale fenečka nechtěla žrát, po týdnu se jí začaly zvedat bílé krvinky a ani lékaři nevěděli proč. Kreatinin byl po čtyřech dnech 180, po šesti 135, po osmi 89. Na kliniku jsem volala každý den, propustili mi ji do domácí péče, aby nás úplně nezruinovali, ale také proto,

že se stav nijak nevyvíjel. Sirénka byla na klinice 10 dní. Zakoupili jsme na klinice speciální granule a pasty. I když byl v tu chvíli stav setrvalý, co se týče odběrů, byl výrazně lepší než při přijetí. Oko měla stále bílé. Ve zprávě bylo psáno "prognóza nejistá". Krmit jsem ji musela stříkačkou a venku při venčení se ploužila, z kdysi veselé fenečky zbyl jen stín. Potom jsme ještě zjistili, že si jako bonus z kliniky přivezla dermatofytózu, proto možná ty zvýšené bílé krvinky, na přední pacce se jí udělalo vyvýšené kolečko bez chlupů s takovou ztluštělou kůží a červeným ohraničením a stále se zvětšovalo. Nastudovala jsem si z internetu, co to asi je a jak se s tím dá bojovat a pomocí Tea tree oleje a speciálního šampónu z lékárny jsme to vyléčili a už se tato plísňová choroba nevrátila. Pár týdnů ale vyléčení trvalo.

Ale zpět k době po návratu z nemocnice. Během dalšího týdne nebyla žádná změna k lepšímu. Říkala jsem si, že takto to nemůže jít dál, protože ji přece nemohu do konce života krmit stříkačkou. A tak jsem jí nabídla kousek salámu Vysočina. No a to byste koukali, jak to v ní rychle zmizelo. No doktoři by mi dali, ale já jsem jí potřebovala rozkrmit. Takže první den dlabala Vysočinu, druhý den začala užívat naši bezzubé staré fenečce granule junior, a najednou začala žrát i konzervy a granule pro dospělé psy. Jediné, čeho se nedotkla, byly ty speciální šetrné drahé granule z kliniky, které měla žrát, aby se jí nezatěžovaly ledviny. Doma jsem měla maroda vedle postele pod infralampou s full servisem. Vše se postupně zlepšovalo a dnes je bez jakýchkoliv následků. Úplně se uzdravila a dokonce díky speciálním kapkám do očí, se jí i to bílé oko úplně vyčistilo od zákalu. Prý ten zákal mohl být způsoben šokem a vysokým tlakem. Začala řídit zase jako dřív, běhá po dvorku při venčení nadzvukovou rychlostí, je zdravá a šťastná.

V září jsem si konečně splnila sen a začala připravovat pro děti chovatelsko-environmentální kroužek a také ho zahájila, současně vznikl Klub PLAZ, což je "Klub přátel lesa a zvířat", jehož členy jsou automaticky členové spolku, ale i členové chovatelského kroužku.

Co se týče činností kroužku, dovoluji si zkopírovat informace, které jsou pro zájemce k dispozici na webových stránkách spolku www.dvornizookoutek.cz:

Během kroužku se budeme pohybovat nejen u zvířat, ale i v přírodě v blízkém okolí a na pozemcích v péči spolku. K dispozici je klubovna jako zázemí. Cílem kroužku je budovat u dětí environmentální senzitivitu - získávat poznatky o přírodě a životním prostředí, pociťovat o ně zájem, vnímat jeho poškození a cítit potřebu jej chránit. V rámci budování senzitivity se zaměříme na praktickou péči o zvířata (oslíky, drůbež, bažanty) zakrslá zvířata (minipony, miniovice, minikozy, miniprasata), divoká (sovy, krkavce, veverky), exotická (dikobrazy, klokany, želvy, nandu pampové, papoušky, pávy), ale i zvířata vyžadujících zvláštní péči (skunky, mývaly, výry). Naučíme se o ně pečovat a starat se o mláďata, krmit je, ošetřovat i čistit výběhy a kydat hnůj, seznámíme se s potřebami a nároky jednotlivých druhů zvířat, základy veterinární péče. Environmentální výukou zjistíme, jak v dnešní přetechnizované době splynout s přírodou, jak jí pomáhat a neničit ji. Budeme pozorovat a pečovat o tuň s chráněnými živočichy. Občas se povozíme s vodičem na oslíkovi. Naučíme se vše, co obnáší chovatelství a péče o zvířata a životní prostředí, jak můžeme pomoci, jak se zodpovědně chovat a jak je chránit.

Nechala jsem vyrobit plakátky s pozvánkou, zaplatila inzerci a výlep. Na kroužek se přihlásily jen dvě děti, ale to mi vůbec nevadilo, zklamaná bych byla tehdy, pokud by se nepřihlásil nikdo. Vzhledem k dlouholeté kampani zde proti mé osobě, je i toto úspěch a každá vědomost, kterou předám nové generaci, je důležitá.

Ihned po zahájení kroužku jsme měli smutnou událost. V sousedství se opět hlučně budovalo a při budování byl vytvářen zase hluk drápáním lžící bagru po plechové korbě nákladáku, dusání do země lžící bagru a přejíždění v těsné blízkosti rozhradové zdi až tlakem praskla. Druhý den po tomto hluku jedna březí oslička potratila (zmetala). Byla velmi smutná a my s ní. Nedočkala se svého prvního hříbátka.

Do toho přišlo oznámení, že jsem podezřelá ze spáchání trestného činu pomluvy kvůli oznámení o úmrtí klokana na webu. Dopadlo to pro mne dobře, ale mělo to velký vliv na moje nervy a moje zdraví, protože jsem se díky stresu nedokázala ubránit nákaze Covidem (dle testu dokonce dvojí nálož dvou různých mutací), a po deseti dnech ve vysokých horečkách a s kašlem, který mne trhal na kusy, jsem skončila v Třebíčské nemocnici. Do toho byla narozená štěňátka a tak byl pan místopředseda spolku při mém pobytu v nemocnici "na mateřské". Jako živnostník byl z toho nadšený, ale nedalo se nic dělat.

Byla jsem v nemocnici celkem 10 dní a potom mi trvalo celý měsíc, než jsem se mohla trochu více nadechnout a nemusela jednu větu říkat natřikrát. Břicho jsem měla od injekcí proti srážení krve samou modřinu a vypadala jsem jako stračena. Ale měla jsem to štěstí, že jsem to přežila. Vystoupat při hodinách chovatelského kroužku na kopec ke klubovně, bylo v mém podání, jako když se plně naložený vlak uhlím, tažený parní mašinou, snaží vyjet do prudkého kopce. Byla zima a když jsem dýchala, připomínala jsem opravdu tu parní mašinu a potom jsem se musela 5 minut vydýchat. Doléčování mi trvalo celý rok a ani dnes se necítím jako dříve.

V říjnu se stalo něco, co se nám od doby založení spolku nestalo. Volala mi paní, že má facebookovou stránku "Kamínky nejen pro ZOO" a že pokud budeme mít zájem, výtěžek z prodeje malovaných kamínků formou dražby, půjde do naší Veřejné sbírky. Sice mi to nepřidalo dech, ale náladu určitě ano. Konečně nás někdo podpořil. Vybralo se téměř 30 tisíc a já jsem byla štěstím bez sebe. Z došlých peněz jsme nakoupili místo chybějících vrat do stodoly průhledné lamelové clony od firmy Portaflex, aby na zvířátka netáhlo, ale zároveň tam bylo dost světla, to byla největší investice. Dále jsme zakoupili stříhací strojek na ovečky a nakonec topnou desku do boudy kočičkám na zimu a několik infralamp pro ohřev mláďat a marodů. Byli jsme nadšení, protože společně s portálem Darujme.cz kam přišlo něco přes 4 tisíce od našich známých a kamarádů po zveřejnění projektu na podporu našeho spolku, jsme byli schopni nakoupit zvířátkům velmi potřebné věci, které jim zlepšily zázemí a znatelně zlepšily welfare (pohodu) zvířat. A u oveček jsme vyřešili problém, jak s mou zmrzačenou rukou po napadení, budu stříhat ručními nůžkami ovce, když mi chybí v prstu šlacha. Moc nám zakoupení strojku pomohlo a dojala mne dobročinnost lidí. Po těch mnoha letech bez pomoci byla toto první vlašťovka.

Koncem roku 2021 jsme domluvili brigádníky, kteří naložili několik vleček hluboké podestýlky. Bohužel přišli se silným kašlem a za týden nám uhynul krásný mladý kaneček miniprasátka, který měl chlívček s pootevřeným oknem směrem, kam ti lidé chrchlali. Tak jsem se zařekla, že už opravdu žádní cizí lidé, dokud nebude po pandemii Covidu. I děti na kroužku při kašli musely chodit s rouškou.

Muzejní sbírky

Do připravovaných sbírek pro muzejní expozici jsem pořídila od roku 2019 do roku 2021 tyto exponáty:

- zub Mosasaura v mateční hornině, svrchní Křída, Khouribga, Maroko,
- fragment kosti astralagus, Mamut srstnatý, Mammuthus primigenius, Pleistocén, Německo - Rýn,
- zkamenělinu shluku trilobitů Jince, ČR,
- zkamenělá ryba Dapalis macrurus, Cereste, Francie Oligocén,
- stoličku Mamuta jižního, Mammuthus meridionalis, Pleistocén,

- zkamenělá kůra plavuně *Lepidodendron aculeatum*, svrchní Karbon, Karvinná, důl ČSA, ČR,
- zkamenělá přeslička a kapradina *Asterophyllites longifolius* + *Lobatopteris miltoni*, Č,R
- zkamenělé rostliny *Bergeria wortheni* + *Lepidostrobus* sp.(šiška)- KARBON POLSKO,
- přeslička *Calamites cisti* ve 3D - KARBON ČR,
- zkamenělá plavuň *Sigillaria* sp. ve 3D zploštělém zachování - KARBON ČR,
- zkamenělá kapradina *Pecopteris plumosa*, ČR,
- kosti Medvěda jeskynního *Ursus Spelaeus*, - hrudní obratel, tibia, radius, femur, humerus, malíček, atlas, molar, Pleistocén, Transylvánie, Rumunsko,
- zkamenělou stoličku a humerus Nosorožce srstnatého, *Coelodonta Antiquitatis* Pleistocén, Győrújfalú, Maďarsko,
- fragmenty klu a 40 cm část klu *Mamuta* srstnatého, *Mammuthus primigenius*, Pleistocén, Pest County, Maďarsko,
- 30 cm plný kel *Mamuta* jižního, *Mammuthus meridionalis*, Pleistocén, Pest County, Maďarsko,
- 2 zuby megalodona *Carcharocles megalodon*,
- septárij, *Ouida*, Maroko,
- obří ulity *Cassis Tuberosa*, *Cassis Cornuta*, *Cassis Rufa*, *Charopnia Lampas*, *Lobatus Gigas*, *Tonna Galea Ampulacea*,
- preparaci *Trnorepa* a *Langusty*,
- spoustu minerálů a polodrahokamů, trofejí (vycpanin),
- trn 36 cm krčního obratle *Mamuta* srstnatého, *Mammuthus primigenius*, Pleistocén, Pest County, Maďarsko,
- obrovské amonity a trilobity z Polska, Německa a Maroka,
- 30cm/5 kg část kyčelního kloubu *Mamuta* srstnatého, *Mammuthus primigenius*, Pleistocén, Pest County, Maďarsko,
- 10 kg zkamenělý kus kapradiny *Tempskya varians*, ČR,
- kosti, fragmenty kostí a část čelisti medvěděte *Medvěda* jeskynního, Pleistocén, ČR,
- fosilní korály, mechovky, ježovky, jižní Morava,
- zkamenělé ulity *Pleurotomaria*,
- sbírku hvězdic a donek, různé lokality,
- šupinu pravěkého *Glyptodona*, Pleistocén, Florid,
- bednu *Araukaritu* - zkamenělého dřeva ČR,
- fragmenty kostí a zuby *Spinosaura* z naleziště Kem-Kem v Maroku,
- šupinu obřího pravěkého krokodýla *Sarcosuchus imperátor* z naleziště Kem-Kem v Maroku,
- rostální zuby *pilouna*, hřbetní trn žraloka *Hybodus* a hlavové destičky bahníka Kem Kem Maroko,
- 60cm část lopatky *Mamuta* srstnatého, *Mammuthus primigenius*, Pleistocén, Pest County, Maďarsko,
- zub *Gomphotherium Angustidens*, střední Miocén, Gračanica, Bosna a Hercegovina,
- zub *Prodeinotherium Bavaricum*, střední Miocén, Gračanica, Bosna a Hercegovina,
- pazourky a křemence z jižní Moravy,
- stolička *Mamuta* srstnatého, *Mammuthus primigenius*, Pleistocén, východní Polsko,
- obří šiška borovice *Coulterovy*,
- mamutí kost - ulna, 53 cm, *Mammuthus meridionalis*, Mamut jižní, Pleistocén, Győrújfalú, Maďarsko.

Závěr a poděkování

Rok 2021 byl pro nás rokem, který přinesl radost i smutek, narození i smrt, problémy, starosti a těžkosti, ale i nepředpokládané radosti, nové výzvy, dary a zkušenosti. Přežili jsme pandemický rok, navázali nová přátelství a kontakty, splnili jsme vše, co jsme měli v plánu a zakončili rok v naději na to, že bude lépe. Teď jsem se pousmála, protože jsem si vzpomněla na jeden citát "Nikdy není tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř" no to přece všichni ví, ale v koutku duše doufají, že je to mine :D a stejně tak v to doufáme i my, spolek Dvorní zookoutek U Pipinga, z.s., spolek bláznů do zvířat a přírody.

Moc děkuji jménem členů našeho spolku za podporu, kterou jste nám v roce 2021 poskytli, protože si toho velmi vážíme a moc to pro nás znamená. A doufáme, že nás budete podporovat i nadále, protože děláme dobré věci a dokážeme všem, i těm, kteří nám nepřejí, že děláme svět krásnějším, bohatším a nenecháme se rozházet lidmi, kteří nám nepřejí.

Za spolek Dvorní zookoutek U Pipinga, z.s. vypracovala Jiřina Ciprová, předsedkyně spolku